

Simit Yeriz Parkta

Bir alışamadım şu yakın gözlüklerine. Kevser Hanım'a bak oysa; gözlükleriyle uyuyakalıyor. Gerçi o yüzden altı ayda kırıp ikinci gözlüğü yaptırdı ya. Bu yaşta zor sürekli masraf çıkarmak. Emekli maaşı ancak doktora, odanın kirasına, öteye beriye yetiyor. Yine biz Kevser'le emekliyiz, beteri de var.

Bugün de hava pek güneşli, kış ama; nasıl ılık. Çıksam şu huzurevinden yürüsem Heykel Meydanı'na kadar... Aman hemen ağrır kalçam, geberesice siyatik! Ne zaman başladı bu ağrı, tabi ya; Cevdet öldüğünde. Toprak attılar üzerine, "Gömmeyin koca adamı, yazıktır!" dedim; dinletemedim. O gün başladı ağrım.

Gençken ağrı ne bilmezdim. Ufacıktı dertlerimiz, minicikti evimiz. Küçük yatak odasının perdelerini hep o açardı sabahları; ben uyurdum, severim uyumayı. Önden kalkar çayı koyar, demlendi mi gelir beni uyandırır. Perdeleri açar, camı aralardı. Kızardım ona "Açma camı sokağın tozu geliyor!" derdim, gülerdi.

Biz çalışırken de aynıydı. Kahvaltı ederdik sabah karanlığında iki genç beden. Ev o zamanlar sobalı, nerde doğal gaz gelecek de, kombi takılacak! Mutfak buz gibi olurdu kışın, çay kaynadıkça buharı kaplardı karakola çıkan sokağa bakan küçük camı. Ben ayaklarım bacaklarım üşüdüğünden hep altına alır, tünerdim sandalyeye; Cevdet şakalaşır, "tavuk" derdi.

En çok hasreti, aynı okulda ikimiz de sabahçı çalıştığımız seneler çektim; genciz tabi. Sınıflarımız birbirine uzak, teneffüslerde ben sınıftan çıkmam, Cevdet sigara içer; nerede göreceksin birbirini? Öğlen beni bekler olurdu kapıda, koluna girmemi isterdi yürürken. "Yerler buz, kayıp düşme!" Peh! Lafa bak! "Dayanamıyorum sensiz tek adım atmaya" demiyor da!

Küçük evimize giderken meydandaki simitçiden simit alırdık, çayı yine Cevdet demlerdi. Sonrası uzun kış geceleri; çay buharında, Cevdet'in soğuk diye mutfakta içtiği sigaranın kokusunda ılık geceler. Sigara içmesini istemezdim, ama alışmış çocukken daha, bırakamazdı. Çok üstelemezdim tabi, onu da anlardım bir yandan.

O ılık gecelerin birinde Cevdet aldı sigara paketini, parçaladı gözümün önünde; sormadım ne oluyor diye. Çay koydu birer bardak, yanıma sokuldu. Elimdeki kitabı aldı, kenara koydu. Yüzüne baksam, “Ne oluyor be adam!” desem; yok yapamıyorum, o kadar gencim ki! Öptü alnımdan, sonra boynumdan. “Gülsün sen!” dedi. “Taptaze yeni açmış bir gül yaprağı senin tenin, nasıp kokuturum tenini saçlarını pis tütünle ben? Söylesene Gül’üm!” dedi. Bir hıçkırık bende, öyle güzel söz duymamışım ki daha önce. Cevdet kibar adamdı, ama o gece başka bir kibardı, başka bir adamdı; adam gibi adamdı.

Sonbahara yetişti kızımız Gülçin. Bana benziyordu yüzü gözü. Elleri hep telaşlı, bir şeyleri tutmaya çalışır. Tutunmaya çalışırdı elleri hayata. Sonra Gülçin... Ne oldu Gülçin’e? Günebakanlardan daha erken soldu kızım, minicik bir mezar yaptılar ona. Daha da istemedim çocuk; bana Cevdet yeter. Olsun yapaymışım bir tane daha, büyüyünce bana bakarmış. Bakarım ben kendime; hem kendime hem Cevdet’e. Baktım da. Gözüm gibi.

Hem benim bir sürü çocuğum vardı zaten. Girişi taş sütunlu okul kış aylarında ılık olurdu, sabah güneşi aydınlatırdı sınıfımı. Uykulu masum yüzlere bakar ısınırdım. Minik ellerin tuttuğu kalemlerden akan yazılara bakar övünürdüm “Ben öğrettim!” diye. Tabi ya, ben öğrettim. Hepsini ben öğrettim. Benim çocuklarım onlar. Şimdi nerede o çocuklarım?

Geçen ay yine böyle güneşli bir gün, çarşıya, bankaya gitmiştim. Dönüşte Cumhuriyet Meydanı’ndaki banklara oturdum. Güvercinlere baktım. Nasıl telaşlılar; bir konup bir kalkıyorlar. Tombul bedenlerinin üzerindeki kafaları öne geri gidiyor, yerdeki kırıntıları yiyorlar. Yedikçe doymuyor, daha da yiyorlar.

Baktım bir oğlan çocuğu, kara kuru pek hüznü, simit tablasını meydandaki simitçi heykelinin üzerine koymuş, kuşlara bakıyor. Tanımıyor tabi o heykeli. Ben tanıyorum. Seslendim. “O heykeldeki kim biliyor musun?” İrkildi ilkin, döndü beni görünce boş boş baktı yüzüme, cevap bile vermedi. Korktu sadece, simit tablasını aldı heykelin üzerinden.

Tekrar seslendim, simit istedim. İstemeyerek yaklaştı, verdi simidimi. “Paranın üstü kalsın, harçlık olur sana.” dedim, zar zor teşekkür etti; korktu benden

belli. “Ben o simitçiyi tanırdım.” dedim tekrardan heykel bahsini açayım istedim. Utandı, kafasını önüne eğip uzaklaştı. Yaşlı bir bunağım artık, küçük çocuklarla konuşmayı unutmuşum; baksana!

Bunakları da seven varmış ama. Bir adam yaklaştı, duymuş beni çocukla konuşurken. Çorlu Belediyesi’nde çalışıyormuş. Söyledi ne iş yaptığını, unuttum. Biraz konuştuk, sonra durdu birden, baktı yüzüme; gözleri ışıdı, bir korktum önce. Öğrencimmiş. İnanmadım, olmaz öyle şey. Kafasında saç kalmamış, benim öğrencilerim minicik meleklerdi; bu koca adam mı benim öğrencimmiş.

Tuttu ellerimi, öptü. Sevmiş beni zamanında çok, annesi gibi. Ben de hepsini sevdim çocuğum gibi. Ayrılırken pek buruldu içim; gelip beni görmesini istedim. Söyledim nerede kaldığımı. “Gelirken simit al.” dedim. Sanki yiyebileceğim rahat. Ah bu takma dişler, tüm susamlar altına kaçıyor.

Cevdet’in dişleri sağlamdı, öldüğünde bile kendi dişleri vardı ağzında. Simidi de pek severdi. Susamlarına banardı parmağını. Gülerdim. “Kuşların hakkını da yedin!” derdim, kızarmış gibi yapardı. Simitlerle geldiğinde benim eski öğrenci şimdiki koca kel adam, ona anlattım Cevdet’i. Uzaktan tanırılmış, yakışıklı adammış. Yakışıklıydı tabi ya. Delikanlıydı.

Kızlar giyinip kuşanmışlar, beni çağırıyorlar. “Otobüse biner Cumhuriyet Parkı’na gideriz” diyorlar. Altın kızlar! Haklılar tabi, hava güzel, otobüsler bedava, öteki tarafa geçmeden doyasıya gezmeli. Dört kolludan önce otobüse binmeli. Yine de pek istemiyormuş gibi yaptım, hemen bozuldular. Aman bu yaşlılar da hiç çekilmiyor, iyice çocuklaşıyorlar.

Kevser Hanım, yine yakın gözlükleri boynunda, kıracak bak; tini mini yaklaştı bana. “Kız simit alırız, termosta çay da var. Oturur parkta yeriz.” Dedi. Bak dedim içimden, nasıl da tanımış yaşlı cadı beni. Burnumun ucuyla “tamam” anlamında kafamı salladım. Hemen dolaptan alıverdiler paltomu giydirdiler üstüme. Kevser de eksik kalmadı “Zaten sabahtan beri yapınmış oturuyordun, ben anladım senin canın gezmek ister.” dedi. Kızdım mı? Aman ne kızacağım be ya! Oturur simit yeriz parkta, fena mı?